

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Prima Duo Sæcula Complectens

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 13322648

§. 22. Apollonius Romæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66002)

nem octavum cælum inhabitabat; ex ^{Sæculum I.} Patre exierat, eratque mater *Jaldabaoth*, ^{A. C. 66.} aut juxta alios *Sabaoth*, qui adhibita vi septimum cælum involaverat, dicebatque ad inferiores: *Ego sum primus, & novissimus, & non est Deus alius præter me.* Alii Deæ, quam honorabant, nomen *Prounicos*, tanquam Principum omnium cælestium Matri, dabant; & tam sub uno, quam altero nomine eadem turpissimarum actionum infamiam tribuebant, ut suarum pudorem levarent. Alii libros, & confictas revelationes sub nomine *d' Jaldabaoth* ostentabant, & Postulatibus, Principibusque, quos in diversos cælos distribuebant, barbara imponebant vocabula; uni eorum nomen *Caulaucha* dederant, textum Isaiaë male intelligentes, ubi hæc Hebraica leguntur: *Isai 28. 10. Cau-la-cau, Cau-la-cau*, quibus impiorum insolentia, Prophetæ sæpius repetitis his verbis illudentium, exprimitur. Ita hi hæretici ignaros fallebant. ^{Mo- Euf. III. hist. c. 29.} Eodem solum tempore Nicolaitarum nomen retinuerunt, sed in plures Sectas divisi, plura nomina sortiti; præprimis vero communi nomine Gnosticorum innotuere.

§. XXII.

Apollonius Romæ.

Eodem anno Neronis duodecimo, Jesu ^{An. 66.} Christi sexagesimo sexto Apollonius *Hist. Eccles. Tom. I.* Q Thya-

Sæculum I.
A.C. 66.

Thyanæus Romam commigrat. Ab ea adhuc centum viginti stadia seu sex leucas remoto, obviam factus quidam nomine Philolaus, ab hac profectioe mentem ipsius avertere conabatur, quod tutus ab inimicis Romæ nullatenus futurus esset. Et profecto Nero Philosophos oderat, ratus sub Philosophiæ pallio artem divinatoriam latere. Musonium nemini, nisi soli Apollonio sapientiæ fama inferiorem, in vincula conjecerat. Plerique Apollonii Discipuli conterriti, diversa prætexentes, eum reliquerunt; ex triginta quatuor non plures octo perdurarunt, quos inter Menippus, Dioscorides Ægyptius, & Damis. Apollonius ipso periculo accendi videbatur, ut Romam iret, & ostenderet, ut ipse jactitabat, veram Philosophiam nihil timere, & videret cominus, quale animal esset, Tyrannus. Romam ingressum, Telesinus ejus anni sexagesimi sexti Consulum alter ad se vocat, de vestitu, professione, & qua ratione Deos veneraretur, percontatur; eumque in rebus, ad Religionem spectantibus, doctissimum expertus, omnia Tempora adeundi facta facultate, Sacrificatoribus omnibus mandat, ut eum reciperent; Consuli enim in Sacrificulos hæc potestas erat. Eidem etiam in Templis habitare juxta morem suum licuit. Igitur ex uno in aliud divertebat, inquiens;
æquum

c. 13.

c. 14.

æquum esse, ut nullus Deorum incultus præteriretur; suisque sermonibus omnes ad Deorum venerationem excitabat. Sine delectu hominibus quibuscunque loquebatur, nec Principum affectabat alloquium.

Seculum I.
A. C. 66.

Demetrius Cynicus, Apollonii cultor eximius, Romam veniens, ea dicendi libertate in abusus, qui balneorum occasione committebantur, invecus est, ut eum Tigellinus, inter alios Neronis favore potentissimus, propterea urbe ejece- rit, & quosdam eduxerit, qui sermones omnes Apollonii, & actiones observa- rent. Eo tempore sol eclipsin passus est, simulque tonitru auditum. Apollonius levatis in cælum oculis, inquit: *Quidquam magni eveniet, immo non eveniet.* Eo enim modo secure licebat præfagire. Tertia die cum Imperator cibum sume- ret, fulmen incidens, poculum, quod bi- biturus ori admovebat, excussit. Credi- tum est, Apollonium prædixisse, post diem tertiam parum abfuturum, ut Ne- ro fulmine tangeretur. Tandem Apol- lonio quidquam sarcastice dictum excidit, qua prensata occasione, Tigellino aucto- re ob læsum Cæsaris honorem accusa- tus est. Cum autem Tigellinus libellum accusationis inspecturus aperiret, alba papyrus sine ullo scripturæ vestigio ap- paruit; quod suspicionem ingessit, id fieri

6. 15.

Q 2 arte

Sæculum I.
A. C. 66.

arte Dæmonis. Vocatum secreto Apollonium interrogat, quid ipse de Dæmonibus, & Phantasmatum apparitionibus sentiret; id ipsum, reponit ille, quod Judices de homicidis sentiunt, & impiis, sic tacite interrogantis crimina exponens. Se vero Divinatorem negavit, tanta locutus constantia, ut vehementer admiratus Tigellinus eum dimiserit; Apollonius Magos reputabat illos, qui Phantasmata suscitabant, qui per incantationes, aut unctiones fata mutare tentabant; & qui more Barbarorum sacrificabant. Ipse Cæremonias Græcorum servabat, seque omnia fatis concedere, & per scientiam sibi a Diis ultro communicatam futura prævidere dicitabat. Cum in Indiis esset, & Tripodes, aliamque supellectilem seipsis moveri cernebat, quomodo id fieret investigare noluerat.

Philost. lib.
c. 4.

c. 16.

Jam vero ad maximum Apollonii miraculum veniamus; cum esset adhuc Romæ, puella ex familia consulari parata ad nuptias, subito mortua videbatur. Supra lectum apertum sublimis ferebatur more Romano, & lamenta ingeminans sponsus sequebatur. Occurrens Apollonius, ait: *In terram demittite lectulum; tollam vestrarum lacrymarum causam.* Tum interrogat, quod nomen puellæ esset, & tangens eam, quædam verba imperce-

perceptibilia mussitabat; illico puella e-
 vigilans, cœpit loqui, & rediit in domum
 patris sui. Parentes ejus Apollonio ma-
 gnâ pecuniæ summam obtulerunt, ipse
 vero respondit, se eam filiæ in dotem da-
 re. Ex illis ipsis, qui factò præsentés fue-
 runt, nemo eam fuisse mortuam affirma-
 re ausus; vapor enim ex vultu surgebat,
 & ros de cœlo cadebat, quo facile factum,
 ut ex deliquio revocaretur. Hoc modo
 rem ipsi Apollonii admiratores retule-
 runt. Nero in Græciam discedens, edi-
 cto omnes Philosophos Roma exesse jus-
 sit. Apollonius viam in Hispaniam in-
 gressus est.

Sæculum I.
 A. C. 66.

§. XXIII.

Mors Simonis Magi.

Simon Magus eodem tempore Romæ
 erat, præstigiis omnium admirationem
 in se convertens. Imperator Nero ve-
 hementi non Musicæ magis, quam Magiæ
 studio tenebatur, hujus enim artis arca-
 na si assequeretur, ipsos Deos in potesta-
 te futuros, sperabat. Hanc ut disceret,
 nec auro, nec labori pepercit; nihilomi-
 nus omnibus Magorum promissis nihil
 magis, quam veritatem abesse, semper
 expertus est; ita ut frustrata Neronis cu-
 riositas posteris, nullam, & inanem hanc
 artem esse, illustre dederit argumentum.

Plin. lib.
 XXX. c. 2.

Q 3

Sed